

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu Unii Europejskiej *Mory i in./Komisja (T-545/12, EU:T:2013:607)* zostaje uchylone.
- 2) Wniesiona przez *Mory SA, Mory Team i Superga Invest* skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 2401 final z dnia 4 kwietnia 2012 r. dotyczącej przejęcia aktywów grupy *Sernam* w ramach postępowania upadłościowego zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 3) *Mory SA, Mory Team, Superga Invest i Komisja Europejska* pokrywają własne koszty zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 7.4.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht – Niemcy) – Jobcenter Berlin Neukölln/Nazifa Alimanovic i in.

(Sprawa C-67/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Obywatelstwo Unii — Równość traktowania — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 24 ust. 2 — Świadczenia z zakresu pomocy społecznej — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuły 4 i 70 — Specjalne nieskładkowe świadczenia pieniężne — Poszukujący pracy obywatele jednego państwa członkowskiego przebywający na terytorium innego państwa członkowskiego — Wyłączenie — Zachowanie statusu pracownika)

(2015/C 371/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundessozialgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Jobcenter Berlin Neukölln

Druga strona postępowania: Nazifa Alimanovic, Sonita Alimanovic, Valentina Alimanovic, Valentino Alimanovic

Sentencja

Artykuł 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG i art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1244/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r. należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które wyklucza z kręgu osób uprawnionych do niektórych „specjalnych nieskładkowych świadczeń pieniężnych” w rozumieniu art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 883/2004, stanowiących jednocześnie „świadczenie z zakresu pomocy społecznej” w rozumieniu art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38, obywateli innych państw członkowskich znajdujących się w sytuacji określonej w art. 14 ust. 4 lit. b) owej dyrektywy, podczas gdy świadczenia te są zagwarantowane obywatelom danego państwa członkowskiego znajdującym się w tej samej sytuacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Niderlandy) – KPN BV/ Autoriteit Consument en Markt (ACM)

(Sprawa C-85/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Usługa powszechna i prawa użytkowników — Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 28 — Dostęp do numerów i usług — Numery niegeograficzne — Dyrektywa 2002/19/WE — Artykuły 5, 8 i 13 — Uprawnienia krajowych organów regulacyjnych — Kontrola cen — Usługi tranzytu połączeń — Uregulowanie krajowe nakładające na podmioty świadczące usługi tranzytu połączeń telefonicznych obowiązek niestosowania wyższych opłat za połączenia z numerami niegeograficznymi niż za połączenia z numerami geograficznymi — Przedsiębiorstwo niemające znaczącej pozycji na rynku — Właściwy organ krajowy)

(2015/C 371/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KPN BV

Strona pozwana: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Sentencja

- 1) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że zezwala ono właściwemu organowi krajowemu na wprowadzenie obowiązku taryfowego – takiego jak ten będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym – na podstawie art. 28 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., aby usunąć przeszkodę w wybieraniu numerów niegeograficznych w Unii Europejskiej, która to przeszkoda nie jest natury technicznej, lecz wynika ze stosowanych taryf, mimo że nie została przeprowadzona analiza rynku, z której wynikałoby, iż dane przedsiębiorstwo posiada znaczącą pozycję na rynku, jeżeli taki obowiązek stanowi środek niezbędny i proporcjonalny do tego, by użytkownicy końcowi mogli mieć dostęp w Unii do usług wykorzystujących numery niegeograficzne.